

Lovforslag nr. L 14. Fremsat den 3. oktober 1985 af Lenger (VS), Albrechtsen (VS), Pernille Falcon (VS) og Tinning (VS)

## Forslag

til

### Lov om ændring af de kommunale styrelseslove

#### § 1

I lov om kommunernes styrelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 313 af 20. juni 1984, foretages følgende ændring:

Efter § 41 indsættes som ny paragraf:

»§ 41 a. Prisen for serviceydelser, som leveres af kommunen, fastsættes af kommunalbestyrelsen i et møde.«

#### § 2

I lov om Københavns kommunes styrelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 314 af 20. juni 1984, foretages følgende ændring:

Efter § 42 indsættes som ny paragraf:

»§ 42 a. Prisen for serviceydelser, som leveres af kommunen, fastsættes af borgerrepræsentationen i et møde.«

### *Bemærkninger til lovforslaget*

Lovforslaget har til formål at tillægge den samlede kommunalbestyrelse kompetencen til at træffe beslutning om prisen på kommunale serviceydelser (taksterne) og dermed præcisere, at der hverken stiltiende eller ved delegation kan ske kompetenceoverførsel til de stående udvalg eller forvaltningen.

Det er forslagsstillernes indtryk, at kompetencen til takstfastsættelse er placeret med en vis uensartethed de enkelte kommuner imellem. En række kommunalbestyrelser forestår selv takstfastsættelsen, enten i forbindelse med årsbudgettet eller ved særskilt beslutning. Andre kommunalbestyrelser har helt eller delvis enten stiltiende eller ved delegation overført til de stående udvalg at træffe beslutning om taksterne inden for årsbudgettets rammer. Endelig kan det tænkes, at kompetencen er tillagt forvaltningen, men forslagsstillerne har ikke kendskab til eksempler herpå.

Det er ikke noget mål i sig selv at sikre ensartet kompetencefordeling mellem kommunerne indbyrdes, men der knytter sig det væsentlige problem til en uddelegering af takstfastsættelsen, at denne unddrages offentlig forhandling og beslutning. Det er efter forslagsstillernes opfattelse utilstrækkeligt, at indtægtskontoen under vedtagelsen af årsbudgettet har været undergivet offentlig behandling, idet dette ikke nødvendigvis indebærer nogen specifik oplysning om eller behandling af kommunens takster, og kun de færreste borgere vil af egen drift omregne indtægtskonti til takster for de enkelte ydelser.

Af den grund – og ikke for at underlægge kommunerne nogen ensretning i beslutningsprocessen – foreslås det at tillægge den samlede kommunalbestyrelse kompetencen til at fastlægge prisen for de kommunale serviceydelser uden nogen delegationsmulighed.

Efter den kommunale styrelseslovs § 40 er kommunalbestyrelsen i forvejen tillagt bevillingskompetencen – med den konsekvens, at bevillingsager altid må optages på dagsordenen for et kommunalbestyrelsesmøde. Dette giver den enkelte borger

muligheden for at følge kommunalbestyrelsens udgiftspolitik, endog med en væsentlig detaljeringsgrad.

Derimod vil den enkelte borger ikke have en tilsvarende mulighed for at følge kommunalbestyrelsens indtægtspolitik, hvis beslutningskompetencen vedrørende takstfastlæggelsen er uddelegeret til en instans, om hvis beslutninger og forhandlinger der normalt ikke er offentlighed.

Mange borgere vil f.eks. have en betydelig større interesse i kommunens takstfastsættelse end i fastsættelsen af kommunens udskrivningsprocent, om hvilken offentlighed er sikret gennem de to behandlinger af årsbudgettet.

Såvel tilsynsrådet for Storstrøms amt som socialstyrelsen har for nylig haft lejlighed til at behandle en konkret sag fra Vordingborg kommune, hvor kommunalbestyrelsen ved stiltiende delegation havde overladt det sociale udvalg at træffe beslutning om takstfastlæggelsen i daginstitutionerne inden for rammerne af årsbudgettet.

Sagen drejede sig ikke blot om de konkrete kompetenceforhold, men også om, hvorvidt kommunen på fyldestgørende vis kunne varsle takststigninger ved opslag i de enkelte institutioner, og om, hvorvidt kommunen var berettiget til at varsle stigningerne, forinden endelig beslutning var truffet. Afgørelsen gik ud på, at der ikke stilles formkrav til varslingen, og at kommunen var fuldt berettiget til at iværksætte varslingen på baggrund af en forventet senere beslutning. Forslagsstillerne finder en sådan fremgangsmåde politisk uacceptabel, men finder ikke grundlag for at anfægte beslutningens lovlighed. Men så meget desto mere grund er der til, at selve beslutningen træffes på offentlig kommunalbestyrelsesmøde.

I den konkrete sag blev beslutningen senere genstand for en egentlig behandling i kommunalbestyrelsen, idet et enkelt medlem stillede krav herom; men da det pågældende medlem ikke samtidig havde sæde i det stående udvalg, havde hun ikke noget krav på en egentlig behandling i kom-

munalbestyrelsen, og når det alligevel skete, kan det enten skyldes en venlig gestus eller uvidenhed fra mødelederens side. Derfor ændrer denne kommunalbestyrelsesbehandling ikke på, at den for-

melt gyldige beslutning var truffet af udvalget, og at en lovændring er nødvendig for at sikre offentlighed i forbindelse med forhandling og beslutning af kommunens takstpolitik.